

Bolyki Tamás | A hetedik emelet

...Humphrey Bogart egy tévéfilmben éppen az ajtóra lő...

Sexepil: What Do You Say?

Amikor a férfi befordult a sarkon, az utcában húzódó régi és új irodaházak ablakai már csak itt-ott világítottak. A földszinti üzletecskék legtöbbje is lehúzta már a rolót, a kereskedők közeli otthonaikban fogyasztották esti whiskyjüket, a meccset bámulva a tévében.

A férfi egyetlen pillantással felmérte az utcát, és a kávézó előtt álló két alakot. Sajnos, pontosan *azzal* a házzal szemközt múltatták az időt...

– Hát ez mit keres itt? – kérdezte a lány az esti lapokkal a hóna alatt.

– Valamelyik ügyvéd fiacskája – mondta az öreg Ted, a kávézó tulajdonosa. A bejárat előtt támasztották a falat, túlórázó hivatalnokokra lesve.

A lány jobban megnézte a túloldalon közeledő férfit.

Fekete bőrszerelésében, mintha az éjszakát várta volna, hogy beleolvadjon a sötétbe. Napszemüvege takarta az arcát, de valóban nem lehetett több 25-26 évesnél. Derekán széles, ezüstös láncot viselt, izmai megfeszültek a bőrdzseki alatt. Acélkék csizmája magabiztosan kopogott a kövezeten.

– Huligán! – hangzott az öreg Ted ítélete, miközben szemével szinte átdőfte az idegent. – Az ilyenek jó dolgukban nem tudják, mit csináljanak!

– Apuci pedig nem meri őket megdorgálni! – A lány megigazította a csúszós újságszöveget. – Lapot biztosan nem fog venni, de talán betér egy falatra.

– Ez? Soha!

A bőrruhást éppen egy parkoló furgon takarta. Mindössze rövidre vágott barna üstöke látszott, mintha egy bábjátékos mozgatná a paraván mögül. Be se engednéd, öreg – gondolta a lány, és azt mondta:

– A rock-kocsmákat bizonyára jobban kedveli.

A fiatalember elérte az étteremmel szemközti tízemeletes irodaházat. Egy pillantást vetett az öregre meg a lányra, majd határozott mozdulattal belökte a füstüveg ajtót.

A fényesen kivilágított előtérben sem vette le a napszemüvegét. Megállt, körülnézett, majd a piros műbőrhuatú fotelokat és a dohányzó asztalkákat kikerülve a portásfülke felé indult.

Az üvegalitkában az idős, kövér biztonsági őr már minden mozdulatát figyelte. Még sohasem látta ezt az alakot, és ez a tudat óvatosságra intette. Háttal ült az előtérnek, de a bekapcsolt tévé képernyőjén visszatükröződött a fiatalember mozgása. Az őr a meglepetés erejében bízva, pontosan akkor perdült meg forgószékekében, amikor a fiatalember az üvegfal elé ért.

Kétségkívül hatásos lett volna a mutatvány egy gyerekkel szemben, a bőrruhás

arcán viszont egy izom sem rándult. Minden sietség nélkül kihúzta jobb kezét a nadrágzsebéből és felemelte.

A közepes méretű automata pisztoly csövén megcsillant a hangtompító, és a következő pillanatban három golyó ütötte át az üvegfalat. Az örök nem maradt ideje kiáltani. Ahogy fejét kissé felemelve a fiatalember napszemüvege mögé próbált tekinteni, egy lövedék fűrődött bal orrlyukán át a koponyájába. A második golyó bal szemét választotta; azon keresztül hatolt az agyába, és itt követte a harmadik is. Ennek azonban már nem akadt dolga; a férfi halott volt. Mellére bukott fejével, odavetett rongyként hevert a forgószelekben.

A bőrruhás halvány, elégedett mosollyal fordult el a fülkétől. Az emeletekre vezető lépcső felé indult, nézte a fényes kőlapokat, a sárga-fekete korlátot, és azon gondolkodott, vajon merre lehetnek a takarítók. A hetedik emeletre kell mennie, ott az iroda. A takarítószemélyzet legfeljebb a negyedikig juthatott el, mert alig múlt hét óra.

A lépcsőtől balra hatalmas tábla tudatta a házban működő ügyvédi és magánnyomozói irodák elhelyezkedését. A lift a lépcsőtől jobbra nyílt, és az ajtó feletti kijelző szerint az ötödiken tartózkodott. A bőrruhás lehívta.

A házban napközben több felvonó is elkelt volna, ám a hajdani építők alig-alig számítottak ekkora forgalomra. Eredetileg lakások voltak az épületben.

A lift hangos csattanással ért le, majd újabb csattanással feltárult az ajtó. Csak a hatodikig ment vele.

Amíg felért, lehúzta dzsekijén a villámzárat, és egy hatalmas haldaraboló kés mellé, a nadrágjába dugta a pisztolyt. Zsebéből egy pár bőrkesztyűt halászott elő, s felhúzta, majd levette a napszemüvegét. Megdörzsölte nagy zöld szeméit, beletúrt rövid hajába. Dzsekije alatt a Coca-Cola reklámtrikó nedvesen tapadt a testére, de ezzel már nem törődhetett. Annyi ideje maradt, hogy megigazítsa a kabát alatt vállára vetett rövid csövű géppisztolyt. A fegyver fenyegetően meredt előre.

☉ Hetedik emeleti irodájában Roger Clarke magándetektív mozdulatlanul ült íróasztala mögött. Hátát a szék támlájának vetette, lábait lazán előrenyújtotta az asztal alatt. Maga elé fektetett kezét bámulta – bőre alól kékesen világítottak az erek –, és lázasan gondolkozott.

Előtte a kis ventilátor fáradhatatlanul dolgozott, ám Clarke kockás inge így is a hátára tapadt. Olyan lehetek, mint a főtt rák – gondolta boldogtalanul, és azzal vigasztalta magát, hogy barátságatlan vendégei sem néznek ki szebben.

– Azt hiszem, felesleges volt bezárni az ablakokat – mondta rekedten. – A relaxát nyitott ablaknál is le lehet engedni.

Szavait három vendége legidősebbjének címezte, egy ötvenes kinézetű, bajuszos férfinak. Nem kapott feleletet. A férfiak nem vették le tekintetüket a képernyőkről.

– Nézzék! – próbálkozott újra Clarke. – Fegyverrel betörték hozzám, feldúlták az irodámat, behordták ide ezt a két tévét, a rögzítőt, jogom van tudni...

– Ha jó fiú leszel, kártalanítunk! – nézett rá a bajuszos. Mélyen arcába vésődött ráncai idősebbnek mutatták a koránál, két társa szinte kölyöknek látszott mellette.

– Oké, kolléga, de...

– Nem vagyunk kollégák! – csattant fel a bajuszos. – Ezt jó, ha megjegyzed magadnak! Mi hivatásos rendőrök vagyunk, te meg egy piti magánzsaru, és ha sokat okoskodszt, ki találst repülni az ablakon!

Clarke összerezett, aztán megállapította, hogy a hadnagy ideges. Amikor betörték az irodába, Clarke azt hitte, a konkurencia fújta be valamelyik illegális akcióját. Néhány perc elég volt hozzá, hogy rájőjön, tévedett. A rendőrök keveset törődtek vele, éppen csak lefegyverezték. Ez fél négykor történt. Azóta lesik a monitorokon a kinti folyosót és az előteret.

– Azt tudja, hadnagy, hogy bármelyik bíróság elítélné magukat ezért az akcióért!

A bajszos elnyomta cigarettáját a dugig telt hamutartóban, aztán gúnyosan megkérdezte:

– Mondja, még sosem hallott a nemzetvédelmi törvényről?

Dehogynem! – gondolta Clarke. Őszintén szólva egész idő alatt sejtette, hogy ilyesmiről van szó. Talán valamelyik terroristavezér jön az ügyvédjéhez, vagy ilyesmi. Ezek meg pont az ő irodájában állítottak csapdát az illetőnek!

Úristen! Csak nem hozzá jön valaki? Ez a lehetőség eddig meg sem fordult a fejében. Gyorsan felsorolta magában körözött ismerőseit, és ez a névsor nem nyugtatta meg. Élete harmincnyolc éve alatt számtalan bűnözővel hozta össze a sors.

Kirázta a hideg a fullasztó hőségben.

– Az istenit! Mondják már meg, hogy kit várnak!

A hadnagy olyan hirtelen fordult feléje, hogy könyökével leverte az asztal sarkáról a hamutartót. A vastag üveg koppanva hullott a földre, csikkek gurultak szét.

– Halkabban üvölgözzön, a szentségit!

– Betojt, mi? – vigyorgott a kölyökképű rendőrök egyike Clarkera. – Oda a nagy bátorság!

Clarke kirúgta maga alól a széket, egyetlen mozdulattal átlendült íróasztalán, és a három meghökkent rendőr közé robbant. Ütésre lendített keze azonban megmerevedett a levegőben, amikor a hadnagy bordái közé nyomta szolgálati harmincnyolcasát.

– Üljön vissza a helyére!

– Nem volna egyszerűbb leütni? – kérdezte a monitorok előtt üldögélő legifjabb rendőr.

– Kuss! – mordult rá a hadnagy.

A férfi szólanul felállította a felborult széket, míg a hadnagy visszakísérte Clarke-ot a helyére.

– Ez volt az utolsó húzása, Clarke! Legközelebb nem ússza meg ilyen olcsón!

– Adja isten, hogy ne találkozzunk még egyszer, hadnagy! – morogta a magán-detektív.

– Hagyja abba a szájalást, és örüljön, ha túléli a mai napot!

A rendőr Clarke alá tolta a széket.

– Valaki bejött az épületbe! – mondta izgatottan a képernyőket figyelő fiatalember. – Alighanem ő a mi emberünk!

☉ A lift egy rándulással megállt, aztán feltárult az ajtó. Ugrásra készen lépett ki a folyosóra. A hatodikon volt...

Szemben vele két ajtó. A tejuvegekre festett szöveg szerint James Ramirez és Ralph Foster ügyvédi irodái. Balfelől, a folyosó végén Jacques Dumas székelt.

A fiatalember körülnézett: csak Foster ajtaja mögül szűrődött ki világosság. Jobbra lépett, a lépcső felé. Amint elhaladt a férfi WC előtt, kinyílt az ajtó.

Az alacsony, kopasz emberkének nem maradt ideje kilépni. Tulajdonképpen azt

sem tudta, mi történik vele. Egy árnyat látott maga előtt, aztán iszonyatos erejű ütés érte a gyomrát. Még fel sem fogta a fájdalom rátörő hullámain, amikor egy acélkeménységű ököl szilánkokká zúzta az orrcsontját. Az emberke hátratántorodott, nekizuhant a falnak, és lassan lecsúszott a földre. Orrából vér ömlött arcára, kezéből kiejtette a WC kulcsát, s hörögte kaparászott utána. Támadója rálépett ujjaira és belerúgott az állkapcsába.

A csont recsegése volt az utolsó hang, amit hallott.

A bőrruhás lehajolt a kulcsért. Még a retyót is kulcsra zárják maguk után, nehogy egy idegen megbecsteleníthesse, futott át az agyán.

Kilépve a folyosóra körülnézett, majd bezárta maga mögött a WC-t. A nyitott liftszekrény és a fal között húzódó résen leejtette a kulcsot az aknába, majd ismét a lépcső felé fordult. Foster irodájából írógép kopogása hallatszott, ettől eltekintve csend uralta a folyosót.

Halkan dolgozott...

☉ Clarke nehezen lélegzett. Az apró ventilátor csak felkavarta a vastag cigarettafüstöt, de eloszlatni nem tudta.

Megszorította a szék karfáját, nyirkos tenyere alól verejték kúszott elő, s a szőnyegre csepegett. Nemsokára kezdődik a tánc, gondolta és megpróbált nyugalmat erőltetni magára. Vajon mikor szerelték fel a két rejtett kamerát? Clarke egyiket sem fedezte fel odakint, pedig reggel már biztosan itt voltak, mert a délelőtti nyüzsgésben lehetetlen észrevétlenül elhelyezni őket.

A hadnagy már társai mellett állt, meredten bámulva a képernyőt.

– Hé, mit csinál ez? – kiáltott fel ügybuzgó társa rémülten.

– Főnök!...

A hadnagy elkáromkodta magát.

– Fordítsd balra a kamerát, Meyer! – utasította a szótlan rendőrt. – Látni akarom, mit csinált vele! Spade, kapcsold be a rögzítőt!

A szótlán Jim elmozdított egy szabályozókart a kezében tartott távirányítón. A kép lassan elfordult, s láthatóvá vált az agyonlőtt biztonsági őr.

– Mi történt? – kérdezte Clarke. Íróasztala mögül nem látta rendesen a képernyőt.

A hadnagy megfordult.

– Nagyobb lesz a cirkusz, mint gondoltam – mondta komoran.

☉ A fiúcska szőke volt, kék szemű, olyan tízéves forma. Semmi sem különböztette meg a többi száz és ezer gyerektől; hacsak az nem, hogy egy hete rendőrök kísérték minden lépését.

Larry McGregor megköszöri a torkát.

– Ezzel hát rendben volnánk, Johnny. Édesapád egyetlen örököse vagy. Élnek ugyan rokonaid Montanában, de ők lemondtak az örökségről és... – McGregor megakadt. Olyan ez, gondolta, mintha elárvereznének a gyereket. – ...és a gyámságot sem vállalták el. Egyelőre. De ne csüggedj, Johnny!

Az ügyvéd ismét elhallgatott. Mivel is biztathatná a fiút? Anyját már hat éve elvesztette, apja halálával most teljes árvaságra jutott. Rokonai nem törik érte magukat, ami érthető, hisz' a gyámsággal ölükbe pottyanó csekély örökség nem fedezné a gyerek neveltetését sem.

Az iratszekrény mellett ülő két egyenruhás rendőr kínosan feszengett. Egész nap Johnnyt kísérgették, mint két elfuserált szárazdajka. Sajnálták, persze, hogy sajnálták a gyereket, ő azonban tudomást sem vett róluk. Elzárkózott a világ elől, egyedül maradt szent és sérthetetlen fájdalommal, amelyet mindenki más jelenléte bemocskolna. Ha kérdeztek tőle valamit, jól nevelt fiúcskához illően felelt, de látszott, hogy tudata felszínét érdeklí csak a dolog. Lényének másik felét továbbra is apja foglalta le.

– Igen, uram – mondta most határozatlanul, talán, mert halványan érezte, hogy ki kell mentenie az ügyvédet zavarából. Halkan szólt, vékony, kisfiús hangja mégis betöltötte az irodát.

McGregor mosolyfélét erőltetett az arcára.

– Okos fiú vagy, Johnny! Ugye, tudod, mi az, hogy gyám?

– Akinek nincsenek szülei, annak gyámja van.

Az ügyvéd felsóhajtott, nem erőltette tovább a beszélgetést. A rendőrök felálltak, levették sapkájukat az iratszekrény tetején porosodó aktákról.

– Végzett, uram? – kérdezte egyikük.

– Igen. Most már maguk jönnek. – McGregor egy puha bőrdarabbal megtörölte szemüvegét. Nem nézett a gyerekre. Legközelebb talán az újságok címlapján látja viszont a fényképét. Szegény folytatja, amit apja elkezdett. Csodálta a bátorságát. Még nincs tizenegy éves, bérgyilkosok hada les rá, és úgy tűnik, hogy őt ez mind hidegen hagyja. Kiölték belőle a félelmet, csak a fájdalom maradt számára.

● A meglepetés a lépcsőnél várta.

A lány nagyon fiatal volt, valószínűleg nyári gyakorlatát töltötte valamelyik ügyvédnél. Fent állt a félemeleten, ovális arcát hosszú, fekete hajzuhatag keretezte. Kezében aktacsomót szorongatott, és dermedten bámulta a férfit.

A bőrruhás lassan végignézett magán. Tekintete megállapodott a nyitott kabát alól kikandikáló géppisztolyon. Mégis fel kellett volna húznia a villámzárat.

– Jézusom, ki maga? – suttogta a lány alig hallhatóan.

A férfi mélyen a szemébe nézett, igyekezett lekötni a lány pillantását. Kezével óvatosan a nadrágjába tűzött haldaraboló kés felé közelített. Még nem érte el, amikor mögötte nyílt Foster ajtaja, s maga az ügyvéd lépett a folyosóra.

– Maria, mi lesz már azokkal az iratokkal?

A tőle kissé balra álló férfit későn vette észre, s a pontosan kimért körívrúgás szétroncsolta a gégejét.

Foster hörögve tántorodott az ajtónak, és a viszonylagos csendet ezernyi üvegdarabka csörrenése robbantotta szét. Az ügyvéd utolsó mozdulatával megpróbált valami szilárd tárgyba kapaszkodni, karjai azonban csak a levegőt kaszálták, s a férfi vérbeborult arccal, holtan zuhant irodájába.

● A hadnagy falfehéren meredt a képernyőre.

– Átkozott Shelton! – suttogta. – Halált bérelte fel!

Attól, ahogy a „Halál” szót kiejtette, Clarke megborzongott.

– Hé, miről beszél? – kiáltott fel mesterkélt hangon a magádetektív.

A hadnagy ráemelte tekintetét. Clarke belenézett a szemébe, és az, amit onnan kiolvasni vélt, cseppet sem használt zaklatott idegrendszerének.

– Tudja, miért hívják Halálnak? – kérdezte a hadnagy, de nem várt választ. – Ha

ez a fickó belekezd egy akcióba, minden útjába kerülő szerencsétlennel végez. Élvezi a gyilkosságokat!

A rendőr arcán megfeszültek a térkép-ráncok, ahogy hatásszünetet tartott. Clarke érezte, hogy kihagy a lélegzete.

– Maga megőrült! – dadogta.

– Ha a hátsó bejáraton jön – folytatta könyörtelenül a hadnagy –, elkerülhette volna az őrt odalent. Ez az ember szándékosan választotta a főbejáratot, hogy gyilkolhasson!

Clarke elsápadt.

– Ez nem igaz! – nyögte ki megnyúlt arccal. Önkéntelenül is magyarázatot keresett. – Talán nem is tudja, hogy van hátsó bejárat is!

– A fenébe is! – fakadt ki a hadnagy. – Ne legyen már ilyen naiv, Clarke! Az az ember ide jön, a hetedikre!

Clarke gondolatban ismét végigfutott az ismerősein.

– Miért jönne hozzám? – kérdezte nyugalmat erőltetve magára. – Nem ismerem, soha nem is hallottam róla!

– Nem magához jön – felelte a rendőr, miközben hóna alól kihúzta a revolverét. Ellenőrizte a tárat, majd visszadugta a fegyvert a tokjába.

Clarke-ban végképp összezavarodtak a dolgok.

– Ha nem hozzám jön, miért nálam akarják elkapni?

A hadnagy csodálkozva nézett rá.

– Elkapni? Honnan veszi, hogy el akarjuk kapni? Ennek a fickónak sértetlenül kell kísértálnia az épületből!

A magándetektív úgy érezte magát, mint akit fejbevágtak.

– Azt akarja mondani, hogy hagyjuk magunkat megöletni?

– Reménykedjen, Clarke, hogy Halál nem nyit be ide tévedésből.

Mielőtt Clarke szólhatott volna, a Spade nevű rendőr ideges hangon jelentette:

– Beszállt a liftbe!

Clarke szíve akkorát dobbant, mint egy ágyúlövés. Pályafutása alatt hozzászokott az állandó veszélyhez, de ilyen kiszolgáltatott helyzetben és ennyire értelmetlenül még nem állt szemben a halállal. Fejében tompa nyomás uralkodott. Hirtelen Jane-t látta maga előtt, a kávéházban, ahol megint hiába vár rá. Üldögél az asztalnál, ha kell, órákig, amíg lihegve és izzadtan befut Clarke. Ekkor Jane megvetően végigméri és szemébe vágja: Lehetetlen alak vagy, Roger Clarke! – és sértődötten távozik.

– Miért? – kérdezte Clarke kiszáradt szájjal. A sörrel telepakolt hűtőszekrény a sarokban várta, hogy kiadhassa magából a párás üvegeket, de ki törődött vele?

– Azt kérdi, miért vagyunk itt? Megmondom magának, Clarke: Sheltonra lesünk.

Istenem, gondolta a magándetektív, ez megint valami új!

– Lawrence Sheltonra? A fegyvergyárosra? Neki mi köze mindehhez?

– Sheltonnak dolgozik most Halál. Elviszi neki John Ekberget.

– Johann Ekberg fiát?

– Látom, hallott már róla.

Ki ne ismerné ezt a nevet, amikor tele vannak vele az újságok? Ekberg mérnök volt Lawrence Shelton mellett, s a milliomos fegyvergyáros baráti köréhez tartozott. Néhány hete a világsajtó hírül adta, hogy Ekberg leleplező cikksorozatát fog publikálni arról, miért nem halad előre a globális unió megalapításának ügye, ki az a néhány multimilliomos, aki saját érdekeit védve ellentéteket szít a nemzetek között ügynökök, diverzánsok és fegyveres konfliktusok kirobbantása segítségével.

Hat napja azonban Johann Ekberg merénylet áldozata lett. A tettesek nem is próbálták balesetnek álcázni a dolgot; fényes nappal törtek be Ekberg vidéki házába és az ott tartózkodókat mind egy szálíg agyonlőtték. A kis Johnny szerencsére iskolában volt.

Mindenki tudta, ki áll a merénylet mögött: Sheltonról már a cikksorozat beharangozásakor szó esett, ám nem voltak bizonyítékok.

Másnap a média közölte, hogy hiába ölték meg Ekberget, mert a mérnök a cikkek anyagát mágneslemezre rögzítette és a fiára bízta. Eléggé hihetetlen, ezt az újságok is elismerték, de Ekberg egyetlen közeli rokona a fia volt, és másban nem is bízott meg. A gyerekből semmit sem lehetett kihúzni, mégis rendőri védelmet kapott. Egyelőre.

Clarke rosszat sejtett.

– Az a gyerek... ugye, itt van a hetedik?

A hadnagy nem bólintott szótlánul, ahogy a detektív várta, hanem azt mondta:

– Larry McGregor irodájában.

– Az a pszichopata megöli... – A detektív csak ennyit tudott kinyögni.

A rendőr komoran ingatta fejét.

– Sheltonnak élve kell a fiú, s ezt még Halál is észben tartja.

● A lány rémülten, kerekre tárgult szemekkel figyelte, amint Halál ismét feléje fordult.

– Ne... kérem, ne...! – suttogta halálra vált arccal. A férfi vonásain valami megvillant. Keze rátalált a kés markolatára, és elindult a lépcső felé.

Abban a pillanatban felsikoltott a lány.

Halál hirtelen felugrott a negyedik lépcsőfokra, és előrántotta a kést. A lány ismét felsikoltott, a férfira dobta az aktacsomót, és futásnak eredt felfelé a hetedikre. Halál elhajolt a papírköteg elől, amely mögötte lapokra hullott, s szabadon szálldosott a folyosón.

Egyetlen ugrással elérte a lány előbbi helyét, s fél kézzel a korlátba kapaszkodva továbblendítette magát.

– Rohadt kis ringyó! – sziszegte gyűlölködve.

A lányt már csak három lépcsőfok választotta el a hetedik emeletről, amikor elvesztette az egyensúlyát. Egy pillanatig táncolt a lépcsőfok szélén karjaival kaszálva, aztán elborzadva érezte, hogy visszazuhan.

– Neee! – sikította tehetetlenül.

Halál megtorpant, szilárdan megvetve lábát. Élével felfelé előreszegezte a kést.

A lány egyenesen belezuhant a fegyverbe. Teste megfeszült, szájából vér bugygyant elő. A kés a medencecsontja felett, a gerincétől balra fúródott belé.

Fent a hetedikén, pontosan a lépcsővel szemközt, felpattant McGregor ajtaja, s két egyenruhás rontott a folyosóra. Mögöttük egy kisfiú feje bukkant fel.

– Vissza! – kiáltott a gyerekekre az egyik rendőr, miközben előrántotta revolverét. Társa döbbenet meredt a haldokló lányra.

Halál bal kezével átkarolta a lány testét, és felrántotta hátában a kést. A végigszakadó blúz recsegését borzalmas hang kísérte. A lány megvonaglott, és kiömlő vére beszennyezte Halál bőrruháját.

A két rendőr, immár előreszegezett pisztolyokkal, döbbenet állt a lépcső tetején. Egyikük sem lőtt.

Halál eltaszította magától a vérben fürdő holttestet, egyetlen mozdulattal letépte válláról a géppisztolyt, és szinte abban a pillanatban már tüzelt is. A rövid sorozat fülsiketítően dörgött. A rendőrök körül golyók füttyültek, potyogott a vakolat. McGregor ajtaján a tejüveg csengve zúzódott darabokra.

A rendőrök kétfelé ugrottak, s a következő másodpercben eldőrdültek a pisztolyok is.

● A sikolyra mind a négyen felkapták a fejüket. Feszültséggel teli arcok bámultak a levegőbe.

– A hatodikon lehet – mondta Spade.

Clarke megfeszítette magát. Érezte, hogy mindjárt görcsbe rándul a vádlija. Amikor a csendet újabb sikoly metszette ketté, felugrott.

– Leülni! – kiáltott rá azonnal a hadnagy.

– Adja vissza a fegyverem!

A rendőr Clarke elé ugrott.

– A szentségit magának! Nem érti, hogy most nem lövöldözhet?!

– Az a fickó odakint gyilkolja az embereket!

– Ha nem marad nyugton, magát is elintézi! Fogja már fel végre, az egyetlen, amit tehet, hogy meghúzza magát!

– Hát hívjon segítséget! Ott a telefon!

– Lehetetlen! Azzal elriasztanánk Shelton! – A hadnagy lassan lehiggadt, és arra gondolt, hogy ma újabb ráncokat szerzett az arcára. Fel kéne adni az egészséget, itt hagyni ezt a begyulladt magánhekust, és lesétálni a legközelebbi kocsmába. Mit meg nem adott volna most egy üveg Bourbone-ért! De nem teheti. Már nem...

Ránézett Clarke értetlen képére, ahogy azt kiabálja:

– Shelton nincs itt!

– De idejön majd átvenni a gyereket – mondta némi szánakozással, majd minden hév nélkül hozzátette: – És akkor lecsapunk rá.

● A szürke Chrysler harminc méternyire az öreg Ted kávézójától, a járda mellett parkolt, egy rozoga Ford mögött. Elsötétített utasterével beleolvadt a városra boruló estébe.

Az utcán felpislogtak a díszes kandeláberek. Alattuk néhány férfi és nő sietett el.

– Tipikus hivatalnokfajta – bámult utánuk a Chrysler egyik borostás utasa.

– Csak úgy, mint te vagy én – jegyezte meg csendesesen a mellette ülő vörös hajú férfi. Hangja nyugalmat mutatott, ám ujjaival idegesen dobolt a kormánykeréken.

– Na azért van némi különbség! – sértődött meg a borostás képű. – Ezek csak ülnek a kényelmes íróasztalaik mögött, míg én naponta kockáztatom az életemet!

– Ó, a romantikus hős! – gúnyolódott a hátsó ülésen terpeszkedő fiatalember, aki eddig szótlanul figyelte társait.

A borostás a tükörből vetett rá egy pillantást.

– Fel méltóztatott ébredni a fiatalúr? Nekem tyúkszem nő a hátsómon, te meg csak szunyókálsz. Szolgálatban!

A megszólított nyújtózkodni próbált, a kocsi belseje azonban kicsinek bizonyult a művelethez. A fiatalember kidörzsölte az álmat a szeméből, aztán megkérdezte:

– Jött már valaki?

– Természetesen az ügyeletes kemény fiú már be is ment a gyerekért.

– Nem sieti el a dolgot. – A fiatalember az ablakra tapadt. – Shelton?

– Sehol – fújta nagyot a borostás képű.

– Lehet, hogy nem ő jön érte?

– Ha van egy kis sütnivalója...

– El fog jönni – mondta magabiztosan a volán mögött ülő férfi. – Minél hamarabb a kezei közt akarja tudni a gyereket, és senkiben sem bízik igazán.

– Reménykedjünk, főnök! – sóhajtotta a borostás férfi és cigarettát dugott a szájába. – Mást úgyse tehetünk.

– Hé, mit csinálsz?

– Ne izgulj, Jim, nem gyújtok rá, csak rágcshalom. Főnök! Nem kéne megnézni, mit tökölődik az a főszer odabent?

– Maradj nyugton, Ed! – intette társát a vörös hajú. – Alig tíz perce ment be a fickó. Ennyi idő alatt te sem értél volna vissza.

– Nahát, ebben nem vagyok biztos! Bár lehet, hogy a hapsi felcsípett valami csinos kis titkárnőt. Az efféle helyeken szebbnél szebb pipik vannak, azt mondják. Ezek az ügyvédek csak azt a lányt alkalmazzák, akit legalább egyszer láttak pucé...

– Hé, Ed! Mi lenne, ha nem fröcskölnéd össze a szélvédőt?

– Mi van?

– Köpd már ki azt a rohadt bagót!

– De kényes lett a fiatalúr! Anyuci nem szokott otthon bagót rágni, mi? – vigyorgott hátra a borostás képű, aztán látványosan körülnézett. – A francba! Most nem tudok hová sercinteni!

– Tudnám ajánlani a zsebedet.

Ed tudomást sem vett a hátulról érkező megjegyzésről.

– Le kéne tekerni az ablakot. Úgyis olyan rohadt meleg van itt.

– Meg ne próbáld! – mondta a vörös hajú főnök, miközben megbüvölten meredt a visszapillantó tükörbe. – Egy kocsi jön.

– Hol? – kapta fel a fejét Ed.

Egy barna Mazda közeledett az utca végéből. Sofőrje láthatóan ráért, a kocsi lépésben gurult a Chrysler felé, egy pillanatra rájuk villantva fényszóróit. A három férfi villámgyorsan lebukott az ülések mögé.

– Azt hiszem, felesleges az óvatosság, ezek a mieink. Az a Mazda Marc Abheimé, felismerem.

A vörös hajú kipillantott a vezetőülésről.

– Igazad lehet. Beálltak mögénk.

– A marhák! Ezzel az erővel akár ujjal mutogathatnának ránk!

Közben csapódott a Mazda ajtaja. Két civil ruhás férfi indult a Chryslerhez. A köpcös Abheim a vörös hajú férfi oldalán kopogtatott be. Magas, szőke társa Ed mellett állapotodott meg csípőre tett kézzel. A borostás férfi hevesen gesztikulálva mutogatta neki, hogy odébbállhatna.

– Tűnj már el, te víziló! Hé, nem hallod!? Istenem, ez itt akar szobrozni, közben száz méterről büzlik róla, hogy zsaru!

A szőke azonban egykedvűen figyelte a kocsiban hadonászó alakot. A másik oldalon Abheim az üveghez nyomta az arcát.

– Philip! Kinyitnád!? – kiáltotta be.

– Muszáj lesz, főnök! – adta meg magát Ed. – Ha Shelton meglátja őket, fújhatjuk az akciót!

– Tudom – sóhajtott a vörös hajú.

– Na végre! – mondta bosszúsan Abheim, amikor nyílt az ajtó. – Szálljatok ki!

– Mi történt, kapitány?

– Gordon hadnagy, letartóztatom – közölte Abheim hivatalos hangon.

– Kinyitni! – rázta meg a kilincset a túloldalon a szőke. Ed kelleetlenül engedelmeskedett.

A vörös hajú hadnagy döbbenetesen merevedett meg. Alig tudta kinyögni:

– Micsoda hülyeség ez?

– Adja át a fegyverét, hadnagy! – Abheim kapitány közelebb lépett a kocsához. Háta mögött egy hatalmas Kawasaki húzott el dübörögve, nyergében egy székafanderes alakkal. A három rendőr fejét mintha zsinóron rántották volna, egyszerre fordultak utána.

– Shelton! – Jim majdnem kiesett az autóból.

– Akárki lehet! – ingatta fejét a borostás.

A motor csikorogva fékezett az öreg Ted kávézója előtt. Pilótája lekapta fejéről a sisakot és vidáman odakiáltott valamit az immár egyedül árválkodó újságárus lánynak.

– Na, ugye – könnyebbült meg Ed –, mondtam, hogy nem Shelton!

– Most már elég! – mondta durván a szőke fickó. – Kifelé onnan!

– Ki vagy te, haver? – nézett rá Ed. – Még sosem láttalak!

– Mr. Pratt, az FBI embere – mondta Abheim. Látszott, hogy a kapitány zavarban van.

– FBI? – kiáltott fel Jim. – Mi ez az egész? Kapitány mi történt?

– Gordon hadnagyot feljelentették hivatali jogkörével való visszaélés miatt. Maga a rendőrfőnök foglalkozik az ügyel, az én dolgom csak annyi, hogy előállítsam... A fegyverét, hadnagy!

Gordon lassú mozdulattal nyújtotta a fegyvert. Vége, gondolta.

– Istenem! – suttopta.

– Közlendője van, hadnagy?

– Nem hittem volna, hogy Shelton keze ide is elér. Hiszen ő is csak egy ember... – Gordon kábultan nézett körül.

Ed annál élénkebb volt.

– Hé! Van valami bizonyítékuk?

– A fegyverét! – bökte hasba az FBI embere a kikászálódó Edet. A borostás rendőr több mint egy fejjel volt alacsonyabb nála.

– Vedd csak el, apuskám!

– Sajnálom, Philip – enyhült meg a kapitány a hadnagy felé fordulva.

– Fél órán múlt... Félóra múlva bilincsbe rakva hoztam volna eléd Sheltont. Miért csinálsz ezt velem, Marc? Tudod, hogy elszámolnivalóm van a gazemberrel, mégis...

– Tudom, Philip... A családot... – Abheim az aszfaltot nézte. – Nem rajtam múlik a dolog, tudod...

– Hol a csoport többi tagja? – kérdezte a szőke férfi Edtől. A rendőr pisztolya már a kezében volt.

– Ott – mutatott Ed az irodaházra. Az FBI embere arra fordította a fejét. Abban a pillanatban Ed lecsapott a fegyverre. Megragadta a szőke csuklóját, és keményen a kocsi tetejéhez csapta. Pratt felüvöltött és a rendőr felé kapta a fejét. Ed vigyorogva ütött a szeméi közé. Abheim még mindig az aszfaltot tanulmányozta, így Gordon hadnagy egyszerűen állon vágta. A kapitány az éppen kinyíló hátsó ajtónak esett. Homloka nagyot koppant az üvegen.

– Oké! – kurjantott Jim az ajtó mögül. – Majd én felnyalábolom.

Ed fegyvere a kocsi alá esett, ám a rendőr nem mert lehajolni érte. Pratt még korántsem volt harcképtelen. Megrázta magát és zakója alá nyúlt, alighanem saját fegyveréért. Ed villámgyorsan felugrott és feléje rúgott. Bizott önmagában: abban, hogy sikerül eltörnie Pratt állkapcsát. A szőke azonban kifordult előre, baljával hártotta a rúgást,

miközben jobb kezével kirántotta hóna alól a pisztolyát. Ed rémulten nézte, ahogy az FBI-ügynök ujjá a ravaszra fonódik. Egy pillanatra megállt az idő, a borostás rendőr valami egészen másra gondolt, s ettől olyan lett az egész, mintha lassított filmet látna.

Pratt mutatójára meggörbült a billentyűn, és Ed pontosan a csőtorkolatba pillantott.

Aztán egy dörrenés törte össze a varázslatot, mint kődarab a sima vízfelszín. Pratt feje megrándult, mintha valaki le akarta volna tépni a nyakáról. Halántékából vér robbant elő, tépett bőr- és húsdarabkákat sodorva magával. A szőke férfi a falnak vágódott, és vörös foltot hagyva maga után, lecsúszott a járdára.

Gordon hadnagy szétvetett lábakkal, kocsitetőre szorított, kinyújtott kézzel figyelte a hullát. Talán még egyet bele akart löni az FBI emberébe.

Ednek végre megjött a hangja, és erőltetett vidámsággal szólalt meg:

– Nahát! Mégis megcsípjük Shelton!

● McGregor rémulten pislogott szemüvege mögül Johnnyra. A falhoz lapulva nézték, ahogy az egyik rendőr tigrisbukfencsel veti magát az irodába, elsodorva az ajtóból azt a néhány üvegcserepet is, amit a géppisztolysorozat meghagyott.

– Mi történt? – dadogta McGregor.

A folyosón ismét felugrott a géppisztoly. Néhány magányos pisztolylövés válaszolt rá.

A rendőr felugrott.

– Megtámadtak egy lányt! Hívja a kapitányságságot!

Kint újból eldördültek a fegyverek. Az ajtó alsó, fából készült részét golyók ütötték át. Az irodából egyik küzdőt sem lehetett látni.

A rendőr az ajtó mellé ugrott, de még ki se dugta a fejét, amikor egy sorozat végigseperte mellette a falat.

McGregor megpróbált a telefonhoz osonni, aztán félútról az asztala mögé vetette magát.

– Társsázzon már, az istenit! – kiabált a rendőr, és a fal mellett tébláboló Johnnyt belökte az iratszekrény mögé. Ezután a szőnyegen keresett menedéket, onnan irányítva a hadmozdulatot.

– Johnny, a lábaddal told ide azt a széket! Úgy... A másikat is! Bújj vissza!

A rendőr az ajtó elé rúgta a székeket. Szinte abban a pillanatban felüvöltött valaki a folyosón, elnyomva a fegyverdörejt.

A rendőr tudta, hogy egyedül maradt.

– Halló, rendőrség? Halló... Istenem, kapcsoljon már! – McGregor az asztal mögött térdelve, elfehéredett ujjakkal szorongatta a telefonkagylót. Bal kezével kirántotta fiókját, és pisztolya után kutatott. Abban a másodpercben húzta elő a gyöngyházmaroklatú huszonkettest, amikor Halál berúgta az irodaajtót. Az egyik szék felborult, a másik a falnak csapódva darabokra tört.

Halál belépett. Dzsekijén már felhúzta a villámzárat, és éppen az új tárat igazította géppisztolyába.

– A fejére célozzon! – üvöltötte túl a szűk falak közt visszhangzó dörrenéseket a rendőr. A következő másodpercben egy géppisztolysorozat kettészakította a nyakát. Vére magasra spriccelt, és szétterült az alacsony mennyezeten.

McGregor eszelősen húzogatta apró revolvere ravaszát, ám a fegyver üresen kattant, és az ügyvéd elborzadva nézte, amint a géppisztoly csöve ráemelkedik. A rövid

sorozat szitává lyuggatta mellkasát, és hátravetette testét az asztal mellett évek óta növekvő hatalmas cserép pálmára. McGregor leveleket törve zuhant a padlóra.

Halál átlépte a rendőr holttestét; mit sem törődve az arcára, testére hulló vércseppekkel, és megállt Johnny előtt. A gyerek lábait felhúzva kuporgott a fal mellett. Fejét térdére hajtotta és szorosan átölelte karjaival.

– Érted jöttem, kölyök!

Halál belemarkolt Johnny hajába, és felrántotta a földről a fiút. Johnny felkiáltott, aztán szótlanul tűrte, hogy Halál a derekáról lecsatolt vastag lánc egyik végét a csuklójára erősítse. A másik vége a bőrruhás markában maradt.

– Gyerünk! – Halál megtaszította a gyerek vállát.

Johnny bukácsolt néhány lépést, aztán felbotlott a rendőr hullájában. Halál lehajolt érte, megragadta a gyerek hátán az inget, és jobb kezében a géppisztollyal, bal hóna alatt Johnnyval, kilépett a folyosóra.

A másik rendőr hullája a lift előtt hevert, s a vajszinű ajtóra vér és agyvelő fröcscent. A gyerek összerándult a hóna alatt, de nem szólt. Halál tétovázott: nem akart lifttel lemenni, viszont minél gyorsabban el kell innen tűnnie. Valaki bizonyára felfigyelt a lövöldözésre, és értesítette a rendőrséget.

Óvatosan indult el, nehogy megcsússzon a vérben, amit csizmájával hordott szét. Felhívta a liftet, és amíg várakozott, körülnézett a folyosón. A mennyezethez tapadó fénycsőarmatúrák kitűnően bevilágították a teret.

Hirtelen elakadt a lélegzete. Ismét felpillantott a folyosóvégi armatúrára. Nem káprázott a szeme, az a dolog ott van! És ki tudja, még hány helyen...?!

Két fénycső közül apró kamera pásztázta a folyosót. A portásfülkében pedig nem voltak monitorok! De akkor hová közvetíti ez a kamera a képet? Hová? Valaki kényelmesen végignézte, ahogy ő dolgozott! Talán rögzítette is... Megörökítette az arcát!

Egyszerre eltűnt Halál eddigi magabiztossága, arcán verejtékcseppek gördültek le.

Összerándult a lift csattanására. Félreugrott a nyíló ajtó elől, s előreszegezte a géppisztolyt. Ujjai és idegei megfeszültek... De a lift üres volt. Halál ledobta géppisztolyát, és előrántotta a pisztolyt.

A monitor előtt ülő embernek most része lehet abban a kényelmetlen érzésben, amit a szeme közé szegezett fegyvercső okoz. Három halk pukkanás után az objektív és a két fénycső szilánkokra zúzódtott.

Akkor hallotta meg a zajt a folyosó végéről, Clarke elsötétített irodájából. Már tudta, hol a monitor. Nem törődött vele, ki és miért nézi őt, csak azt tudta, hogy el kell pusztítania az illetőt.

Johnnyt egyszerűen behajította a liftbe. A gyerek térdre esett, feje nagyot koppant a fémfalon. Halál felkapta géppisztolyát, és egy rövid sorozattal szétlőtte Clarke ajtaját. Odabent valaki fájdalmasan felüvöltött, amit másvalaki káromkodva nyugtázott.

Halál két ugrással elérte a folyosó végét, belerúgott a szétroncsolt ajtóba, mire az darabokra hullott. Nem nézett körül, azonnal tüzelt. Golyók pattogtak a falakon, bútorokon. Mind a két képernyő felrobbant, szikraesőt vetve. Faforgács és vakolat repkedt az iszonyú fegyverdörej alatt.

Meyer holtan borult az egyik monitorra. Feje a felrobbant képernyőben nyugodott, összeszabdalt arcát lángok nyaldosták. A sorozat az oldalát hasította fel, combjától a nyakáig egyetlen véres sávot rajzolva testére, amelyről a golyók szinte letépték a ruhát. Széke alatt kigyulladt a szőnyeg, és már az egymás mellé állított két monitor műanyag lábai is rogyadoztak.

– A kurva anyád! – ordította elkeseredett dühében Spade. Meyer holtteste felett állt, Clarke íróasztala előtt. Bal combjából dőlt a vér.

A nehéz hamutartó vágta Halálhoz, amit Clarke egyik megözevegyült ügyfelétől kapott. A hamutartó a bőrruhás mellett kiszáguldott a folyosóra, de az azt követő szék telibe találta Halál hasát.

– Kifelé! – kiáltott a hadnagy, és Halál felé lövöldözött pisztolyával, vigyázva, nehogy eltalálja a bérgyilkost. Clarke az asztal mögötti ablakhoz hátrált, és átkozta magát, amiért a hetedik emeleten nyitott irodát. Halál ismét lőtt: ezúttal véletlenül; a széktől eltalálva; amely ugyan lepattant róla, de a falhoz lökte. A géppisztolysorozat Clarke díszes csillárját szakította le a mennyezetről, s a nehéz lámpatest a detektív számítógépének asztali termináljára zuhant. Üveg- és műanyagdarabkák záporoztak az irodában. A számítógép képernyője is felrobbant.

A sűrű félhomályban és a vastagodó füstben Clarke alig tudta kivenni Halál árnyalakját, ahogy elrúgta magát a faltól, s a géppisztolyt a földre dobva fejével vágódik Spade gyomrának. És mielőtt Spade mozdulhatott volna, Halál a torkába döfte a haldaraboló kést, majd ugyanazzal a mozdulattal visszarántotta fegyverét, megperdült saját tengelye körül, és a hadnagy felé dobta a kést.

Clarke csak a rendőr nyögésére eszmélt fel. A hadnagy szívének szánt penge valamivel feljebb, a férfi bal vállában kötött ki. Clarke elkapta az összeomló testet, és egyúttal fegyveréért nyúlt, a hadnagy zakója alá.

– A pokolba Sheltonnal! – sziszegte. – Most megdöglesz, Halál!

Nem hallotta saját szavait. Az iménti fülsiketítő lövések után csend zúgott fülében. Végre megtalálta revolverét; a hadnagy egyszerűen derékszija mögé dugta a 357-es Magnumot.

Halál ezalatt géppisztolyáért ugrott.

– Ne lőjön, Clarke! – nyögte a hadnagy, aztán az asztalra dobta fegyverét, összeszorította a fogát, és kirántotta vállából a kést.

– Nyugi öreg! – Clarke baljával még mindig átkarolva tartotta a rendőrt. – Golyóálló szerelést hord a rohadék!

Aztán meghúzta a ravaszt. Halál fejére célzott, ám nem tudta kellőképpen kitémasztani hatalmas pisztolyát és a lövedék a bőrruhás vállát érte. Halál belerándult az ütésbe, kiejtette kezéből a géppisztolyt. Clarke kilőtte mind a hat töltényt, de nem tudta megsebezni a bérgyilkost.

A hadnagy leejtette a vértől csepegő haldaraboló kést, és az asztalon heverő pisztolyáért nyúlt.

Halál végre kényelmesen felemelhetette a géppisztolyt: nem lőttek rá.

A hadnagy elérte fegyverét az asztalon. Ujjai görcsösen ráfonódtak a markolatra, és felemelte a pisztolyt.

– A fejére lőjön! – ordította Clarke, hóna alatt tartva a rendőrt.

Abban a pillanatban megszólalt a géppisztoly. A hadnagy felüvöltött: a golyók valósággal letépték kézfejét a csuklójáról. A sugárban ömlő vér eláztatta a detektív asztalán az iratokat, vörös zuhatagként érte a falat és a szőnyeget.

Clarke összeszorította a szemét, magához ölelte az ájult rendőrt, és várta, hogy elkezdődjön a következő sorozat, amely őt fogja kettéfűrészelni. Ekkor meghallotta a liftajtó csattanását, és a motor távoli zúgását. A gyerek – gondolta – megpróbál menekülni. Halál behajította a liftbe, és Johnny, összeláncolt kezei ellenére, elindította azt! A

detektív kinyitotta a szemét, és azt látta, hogy Halál az üres tárral egyik kezében, a fegyverrel a másikban döbbsen hallgatja a távolodó felvonó zajait. A következő másodpercben Halál megfordult, kirohant a folyosóra, az üres tárral rávert a liftajtóra – aminek messzehangzó, fémes kondulás lett az eredménye –, aztán leszáguldott a lépcsőn a hatodik emeletre.

Clarke némán, hitetlenkedve állt füstös, vérben úszó, és itt-ott lángoló irodájában. Megmenekült. Megmenekült!

Aztán óvatosan leengedte a földre a rendőr testét. A hadnagy csonka karjából még mindig dőlt a vér. Clarke az asztalhoz ugrott, kirántotta a legfelső fiókot, felmarkolt egy doboz lőszert és a hullákat átugrálva, Halál után eredt.

– Megdöglesz, Halál! – mondta halkan.

Halál félemeleteket ugrott át egyetlen lendülettel, s már az ötödik emeleten beérte a liftet. Nem tudta, hol fog megállni Johnny, az ajtó melletti nyíl csak azt mutatta, hogy a gyerek lefelé indult.

Halál minden szinten futott a lifthez, megvárta, amíg az ajtó mögött aláereszkedik a felvonó. Akkor indult tovább, amikor biztos volt benne, hogy Johnny ezen az emeleten már nem áll meg.

A harmadikra majdnem késve érkezett. A lift tárva-nyitva, s Johnny éppen beleszólt a folyosóvégi irodába. Halál megtorpant. Mind a három ajtó nyitva volt, a helyiségekből beszélgetést hallott, és meghatározhatatlan zajokat. A középső iroda előtt sárga műanyag vödörben koszos, habos víz lötyögött.

A takarítók...

Halál elosont a két közelebbi ajtó előtt, és belépett a harmadikon. Johnny egy fülhallgató, természetes néger asszonyság és egy vizes vödör mellett állt, és javában magyarázta volna, hogy üldözik, ha a takarítónő hagyta volna szóhoz jutni.

– Ez nem játszótér, fiacskám! Úgyhogy máshol háborúsdizzatok! Összesározod nekem a szőnyeget, aztán kezdhettek újra takarítani!

Meglóbálta kezében a szőnyegtisztítógép csápját, hogy elzavarja a gyereket, ám ekkor megpillantotta Halált. Keze megállt a levegőben, döbbsen nézte a férfi véres arcát és ruháját.

Johnny felsikoltott.

Halál közelebb lépett, pofonvágt a fiút, aztán a géppisztoly tusával mellbetaszította az asszonyt. A gyerek elvágódott, csuklóján megcsörrent a lánc. A nő is megcsúszott, és fenékre esett. Halál baljával megragadta a nyakát, hátrafeszítette az asszony testét, és belenyomta fejét a vödörbe. A nő teste hídba feszült, szemei kidülledtek, sikoltani próbált, de szája vízzel telt meg. A légbuborékoktól szinte forrt a vödörben a koszos lé, és Halál rájött, hogy fél kézzel nem tudja eltörni az asszony nyakcsigolyáját. Ledobta géppisztolyát, kabátzsebéből rugós kést vett elő, kipattintotta a fegyver pengéjét, és elvágta a nő torkát. Fejét félrekapta, hogy a levegővel kevert vér ne szennyezze be arcát. Ez a mozdulat mentette meg az életét.

Clarke a folyosóról lőtt rá, remélve, hogy még megmentheti az asszony életét. A golyó azonban a falba fúródott, és a nő élete elszállt az ajkai közül előbuggyanó vérrel.

Halál felkapta a géppisztolyt, megperdült, és tüzet nyitott a detektívre. Clarke bevetette magát az egyik nyitott ajtón, és egy titkári íróasztal alá hemperedett. A fal tövében két ijedt takarítófiú hasalt és pislogott rémülten a folyosóra.

Ekkor magányos lövés dördült az utcán, és Halál ismét kénytelen volt letenni arról a szándékáról, hogy végezzen a detektívvvel. A jelek szerint már odalent is állt a bál.

Piszok szerencséje van ennek a magánzsarunak! – gondolta Halál és maga után rántva Johnnyt, lerobogott a lépcsőn.

Clarke kimászott az íróasztal alól, biztatóan intett a két lapuló fiúnak, és óvatosan szökdécselve Halál után eredt. Kihívom magam ellen a sorsot! – gondolta, és ez okatlan vidámsággal töltötte el.

☉ A Kawasakin ülő fiú és mellette az újságáros lány érdeklődve figyelte a szemközti irodaházat. A lövések zaja és a sikolyok végighullámzottak az utcán.

– Anyuci nem adott elég zsebpénzt a bőrruhásnak, és most kitört a családi csetepaté – mondta szenvtelen hangon a lány.

A fiú idegesen kacarászott a járgányán, sűrű pillantásokat vetve az öreg Tedre, aki egy vendégével a kávézó biztonságosnak hitt kirakata mögül kukucskált kifelé.

– Mondd, Edith, nem vagy éhes?

A lány gúnyosan végigmérte lovagját.

– Betojtál, kisapám?

Halál a géppisztolyt készenlétben tartva lépett az utcára. Bal kezére csavarta Johnny láncának végét, jobbában megemelte fegyverét. A túloldalon a srác leugrott a Kawasakiról, és hanyatt-homlok berohant a kávézóba, magával sodorva a lányt is. Az esti lapok kihullottak a lány hóna alól, beterítették a járdát az étterem előtt. Néhányat azonnal felkapott egy hirtelen jött fuvallat, és tovasodorta.

Az utca kihalt volt, mint egy westernben párbaj idején.

A három civilruhás rendőr görnyedten lapult egy piros VW mögött. A kezükben pisztolyt szorongattak, s az utcát elnyújtott árnyak változtatták földöntúlivá.

Halál figyelmét a túloldalon egész más kötötte le. Nem vette észre a Chrysler alá gyömöszölt hullát sem, ahogy az újságáros lány és a motoros sem törődött vele. Amikor Gordon meghúzta a ravaszt, ők már régen az irodaházra figyeltek. Észre sem vették, hogy ez a lövés nem ott dördült el.

Az utca végén egy Cadillac kanyarodott be felsíró gumikkal. A fehér cirkáló vakító fényszórókkal száguldott, és csikorogva fékezett az irodaház előtt, az úttest közepén.

Hárman ültek benne, és Halál hátul Sheltont pillantotta meg. A magas, sportos alkatú milliomos gyanakodva nézett körül a kocsiból.

Felpattant a sofőr ajtaja, és egy alacsony, ferde szemű emberke nyújtotta ki rajta a kezét.

– A gyereket! – kiáltotta oda Halálnak.

Halál közelebb lépett, maga mellé rántva a halálsápadt Johnnyt.

– A pénzt!

A ferdeszemű elfordult, átvett valamit mellette ülő társától, és a következő pillanatban egy géppisztoly csöve meredt Halálra.

– A gyerekre vigyázz! – kiáltotta a hátsó ülésen Shelton.

Halál belerándult a mellére leadott rövid sorozatba, aztán hátrazuhant, magával rántva Johnnyt is. Iszonyú fájdalom nyilallt mellkasába, ahogy a három lövedék beágyazódott bőrdzsekije titánium bélésébe. Néhány másodpercre a lélegzete is elakadt, de aztán gonoszul elvigyorodott, miközben négykézlábra emelkedett.

– Szóval így állunk! A gyerek mindenáron! – hörögte.

Felemelte a géppisztolyt, és belelőtt a kocsi utasterébe. Látta, hogy a meglepetten bámuló ázsiai begombolt zakóján vörös foltok jelennek meg, ahogy a golyók a testébe

csapódnak. Az egész tárat belelőtte, kiélvezve minden pillanatot, aztán félredobta a géppisztolyt.

Johnnyt a hóna alá kapva, két ugrással elérte a Kawasakit. A motor gazdája nagy sietségében a kulcsot is elfelejtette magával vinni. Halál villámgyorsan a csuklójához erősítette Johnny láncának végét, aztán nyeregbe pattant.

A Cadillacból nagydarab, géppisztolyos fickó ugrott ki.

– A gyereket élve akarom! – szökt ki a kocsiból a milliomos.

– Ki kell nyírnunk Sheltont, főnök! Nincs mese! – mondta a VW mögött a borostás Ed. – Nekünk már úgymint mindegy...

– Tűz! – kiáltotta Gordon. A három rendőr felugrott, egyszerre tüzelve a Cadillacra.

Ebben a pillanatban ért az utcára Clarke. A fehér kocsira leadott lövések megrázták; azt nézte, hogyan esik össze Shelton gorillája. A milliomos lebukott, aztán a leeresztett ablakban megjelent egy hatalmas kaliberű acélcső. Apró méretű rakéta röppent ki belőle halk szisszenéssel, és a szemközti piros VW lángot vetve felrobbant. Égő darabjai magasra szálltak, betörve néhány ablaküveget. Egy lángoló alak rohant hadonászva az úttestre, üvöltve vetette magát a földre, és az aszfalton gurulva próbálta eloltani a ruháját.

Shelton géppisztollyal ugrott ki a Cadillacból, hogy bevégezze, amit elkezdett, de nem jutott rá ideje. Clarke hátulról, az irodaház ajtajából lőtte tarkón, s a milliomos feje valósággal szétrobbant.

Halál érdeklődve figyelte a jelenetet a Kawasaki nyergéből, aztán berúgta a motort, s a járgány bölgve ugrott meg. A kis Johnnyn – aki mellette állt összeláncolt kézzel – akkorát rántott, hogy a gyerek felrepült, métereket úszott a levegőben, hogy aztán teste csattanva vágódjon az aszfaltra.

A felgyorsuló Kawasaki tovább vonszolta maga mögött.

– Jézusom! – suttopta Clarke, és leeresztette a Magnumot.

Aztán egyetlen mozdulattal kirántotta a szitává lyuggatott ázsiait a Cadillac kormányra mögül, és maga vágódott a helyére. Ahogy gyorsított, kétszer egymás után döccent a kocsis, és Clarke a tükörben az imént lángoló fetrengő ember kicsavarodott testét pillantotta meg. A detektív elfordította a fejét.

– Elkaplak, Halál!

Bal kézzel vezetett, a revolvert a jobb markában szorongatta. Talán száz méter volt hátra az utcavégi kereszteződésig. Gyorsított, közeledett a Kawasakihoz. Üres volt előtte az úttest, jól láthatta Johnny élettelen, port kavarázó testét, előrefeszített karjait, ahogy hasán csúszik a motor után.

Halál észrevette az üldöző járművet, és eléje vágott az úttest közepére kanyarodva. A gyerek teste, ha lassan is, de követte az irányváltást, és Clarke rémülten tekerte félre a kormányt. Másodszorra még egy hullán sem akart átgázolni.

A Cadillac felszaladt a járdára, kidöntve egy parkolóórát. Bal felől orrával egy járdaszéli fának ütközött, megperdült, fara becsapódott egy számítástechnikai üzlet kirakatába: csattanva zúzta pozdorjává az üveget, és szilánkokra tört kilenc számítógépet képernyőstül.

Clarke néhány másodpercig hitetlenkedve bámulta a felgyűrődött motorháztetőt, aztán reménytelenül borult a kormányra.

Ekkor váratlan dolog történt. Johnny talpra ugrott a lánc végén, két-három méteren futott a motor után, majd megtorpant. Hirtelen megrántotta a pattanásig feszült

lányt, ezáltal szinte letépte Halál bal kezét a kormányról. A gyilkos megszédült, a Kawasaki kiugrott alóla; néhány méter erejéig önállósította magát, majd a járdaszegélynek vágódva felborult.

Clarke feltekintett a csattanásra. Látta az aszfalton végigterült Halált, akire éppen ráugrik a fiúcska. Halál felkiáltott. Öklével Johnny arcába sújtott, és vadul csépelni kezdte a gyereket. Johnny testéről lepattantak az ütések. A fiú Halál mellére térdelt, bal kezével lefogta a gyilkos egyik karját, jobb hüvelykujját pedig a Halál nyaka alatti „V”-alakú mélyedésbe nyomta. A férfi szemei kidülledtek, hörögve próbálta levetni magáról Johnnyt.

Clarke kiugrott a kocsiból. Hallotta, hogy egy éles fémszegély recsegve végigszakítja ingét. Fegyverét kezében szorongatva a küzdők felé rohant. Aztán lassított és megállt, látva, hogy Johnny felemelkedik a mozdulatlan testről, és feléje indul.

A detektív agyát elöntötte a vér.

– Android – suttozta.

Johnny szótlánul megállt előtte, és alulról felfelé nézve az arcába bámult.

– A két kísérőd képes volt meghalni érted... Őrület! Johann Ekberg fia egy robot...! – Clarke rekedten felnevetett.

– Nem, uram – szólalt meg kisfiús hangján Johnny. – Az igazi Johnny Ekberg már egy gyermekotthon lakója, de erről csak Gordon hadnagy és csoportja tudott; következképp, az ön által említett rendőrök azt hitték, hogy egy igazi gyerek védelmét látják el.

A detektív megszorította fegyverét, és a fiúra nézett.

– Miattad haltak meg.

– Téved, uram. – A gyerek nem jött zavarba. – Egy Shelton nevű ember miatt történt minden. Az én szerepem mindössze annyi volt, hogy szükség esetén likvidáljam azt a bérgyilkost, aki elrabol és Sheltonhoz visz, míg az igazi Johnny Ekberg biztonságban van.

– Biztonságban... – ismételte halkán Clarke.

Johnny ránézett ártatlanul csillogó kék szemével, és azt mondta:

– De Shelton meghalt.

– Azt hiszed, ezzel vége? Egy ember kihullott a sorból. Na és? Akad helyette száz és száz másik, aki érdekeit védve mindent elkövet azért, hogy az emberiség soha ne válhasson egységessé.

– Ezt nem tudhatom – felelte a kisfiú, – hisz' én csak egy android vagyok...

